

ρουμένη, συνών. φρ. μούντιωσέ τα, φασκέλωσέ τα) κοιν. || Παροιμ. Βλαστήμα, διάκο, τὸν παππᾶ (πρὸς τοὺς ἐκτρε-
πομένους εἰς κατάρας, ὅταν πάθουν τι, χωρὶς νὰ φροντί-
σουν νὰ εὗρουν τὸν αἴτιον αὐτοῦ) Χίος. || Ἄσμ.

Ἀγάπα με, βλαστήμα με, κάνε πῶς δὲ μὲ θέλεις
νὰ λένε κ' οἱ γειτόνοι μας πῶς τὸ κακό μου θέλεις
Κρήτ.

Ἐτσά μου δίδ' ὁ λοῖσμός τοῦ ἡλίου ν' ἀκλουθήξω
νὰ πᾶ' νὰ βρῶ τὴ μοῖρα μου νὰ τήνε βλαστημήξω
αὐτόθι.

Βαρέθηκε ἡ φτωχολογιά κ' οἱ μεροδουλεῦτᾶδες,
τὸν ἡλιοῦ βλαστημάγανε, τὴν κόρη βλαστημᾶνε
Εὐβ.

Τὴ δύχη μου θὰ πᾶ' νὰ βρῶ νὰ τήνε βλαστημήσω,
ἵατι οὐ τόπον ἄβολο μ' ἔβαλε ν' ἀγαπήσω

Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Καὶ μέσ. Πελοπν.: Ἄσμ.

Ἐπῆγα καὶ τὴν εὐρηκα ἔς τὴν κλίνη ποῦ κοιμᾶτο
καὶ καλημερίζω τὴν | καὶ μ' ἀβλαστημήχτηκε.

Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Περί γέροντ. στίχ. 173 - 4 (ἐκδ.
Wagner σ. 111) «πρέπει λοιπὸν ἡ καθεμιά νὰ καλοδια-
λέγη, | διατὶ πολλὰς καὶ βλαστημοῦν τὴν μοῖραν τες καὶ
κλαίγουν». Συνών. ἀποτιμῶ 2, ἀτιμάζω 4, βαρυ-
καρδίξω 2β, καταρειέμαι. 3) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ὀρκί-
ζομαι Κρήτ.: Βλαστήμηξέ μου νὰ σοῦ τὸ πιστέψω. Μὴ βλαστη-
μῆς, μὰ πιστεύω σοῦ το. Ἐβλαστημήχτηκε νὰ μὴ δοῦ ξαναμι-
λήσω. Βλαστημημένος εἶμαι νὰ μὴ σοῦ ξαναμιλήσω. || Ἄσμ.

Κ' ἐτότ' ἐβλαστημήξασι κἀνείς νὰ μὴν ξανάρθῃ
νὰ κατοικήσῃ ἔς τὰ Σφακιά τὰ ἴδια γὰ νὰ πάθῃ.

Συνών. ἀτιμῶν 2, ὁμῶν 2, ὀρκίζομαι (ἰδ. ὀρκίζω)
ὀρκῶνομαι (ἰδ. ὀρκῶν). 4) Ταλανίζω, οἰκτίρω τινά
Πελοπν. (Δημητσάν.): Παροιμ. Μὴ βλαστημῆς τὸν καβαλλάρι
ποῦ κρέμονται τὰ πόδια του (εἶναι ἀνάξια λόγου μικρὰ ἀτυ-
χήματα ἀνθρώπου κατὰ τὰ λοιπὰ εὐτυχοῦντος). 5) Ἀγα-
νακτῶ, δυσανασχετῶ Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κόρινθ. Τρίκκ.):
Ξέρεις τί βλαστημάω, πουλλάκι μου; (τί=διατί) Δούν. Συ-
νών. ἀγαναχτῶ Α 1, ἀραθυμῶ 5.

βλαστημωκοπῶ Κρήτ. Κύθν. Μήλ. Σίφν. βλα-
στημωκοπάω Εὐβ. (Κουρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βλαστημῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-κοπῶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 246 κέξ.

Βλασφημῶ ἀπαύστως ἐνθ' ἄν.: Ὅ,τι ὦρα μ' εἶδενε ἀρ-
χίνηξε γαὶ μ' ἐβλαστημωκόπανε Κρήτ.

βλάστησι ἡ, λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βλάστησις.

1) Ἐκφυσις βλαστῶν, βλαστοφυῖα λόγ. σύννηθ.: Τὰ
ἔβρε τὸ χιόνι ἀπάνω ἔς τὴ βλάστησι Λεξ. Δημητρ. 2) Βλά-
στησις φυτῶν ΣΜαρτζώκ. Νέα ποιήμ. 40: Ποιήμ.

Νὰ ὀργώσ'τε κινηθῆτε τὴ γῇ τὴ διασπασμένη,

νέα βλάστησι προσμένει ὁ ὁλόξερος ἀγρός.

3) Ἡ χλωρὶς τόπου τινὸς λόγ. σύννηθ.: Ἡ ἄγρια βλά-
στησι τοῦ βουνοῦ Λεξ. Δημητρ.

βλαστὶ τό, Νίσυρ. βλαστρί Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλαστός. Διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ρ ἐν
τῷ τύπ. βλαστρί ἰδ. ΦΚουκούλ. ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) Λε-
ξικογρ. Ἀρχ. 83 κέξ.

1) Βλαστός Νίσυρ.: Ἄσμ.

Κι ἄνε ξεπέση τὸ βλαστὶ, πάλε βλαστὶ θενά ν'αι

κ' ἡ ὁμορφιά ἔς τὸν ἀνθρώπο μεγάλη περιουσιά ν'αι

Συνών. βλαστός Α 1. 2) Μεταφ. νέος ἢ νέα εὐσταλὴς
Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἄσμ.

Ὁμορφοκαμωμένη μου, βλαστρί μ' ἀπ' ἄραιο γλῆμα.
(ἄραιο = ὠραῖον). Συνών. βλαστός Β 1.

βλαστιάζω ἀμάρτ. βλασκιάζω Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλαστός.

Βλαστιίζω 1, ὁ ἰδ.

βλάστιασμα τό, ἀμάρτ. βλάσκιασμα Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ρ. βλαστιάζω.

Ἐκφυσις βλαστῶν, βλάστησις.

βλαστιίζω Εὐβ. (Καλύβ. Κάρυστ.) Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ.
Κύθηρ. — ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 40 — Λεξ. Περίδ. Δημητρ.
βλασιῶ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλαστός.

1) Ἐκφύω βλαστούς, βλαστάνω Εὐβ. (Καλύβ. Κάρυστ.)
Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Κύθηρ. — Λεξ. Περίδ. Δημητρ.: Ἡ
γῆς βλαστιίζει Κύθηρ. Ἀρχίσαν καὶ βλαστιίζουν τ' ἀμπέλια
Καλύβ. Κάρυστ. Συνών. βλαστιάζω, βλαστῶνω,
ξεβλασταρώνω. 2) Φύομαι Κύπρ. — ΚΠασαγιάνν.
ἐνθ' ἄν.: Ἀν' ἐν βρέξῃ ὁ οὐρανός, χόρτον ἐν βλασιῇ Κύπρ.
Εἶχε καὶ καρπερὸ περιβόλι ἢ βάρδια, ὅπου ἐβλάστιζαν ἀπει-
ρες συκεῖς ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. || Παροιμ. Ὅσο μισῶ τὰ
κάρδια ἔς τὰ γένεια μου βλαστοῦσιν (ὅτι δυσκόλως ἀπαλ-
λάσσεται τις ἐκεῖνον, ὅπερ ἀποστρέφεται, συνών. παροιμ.
Ὅσο μισῶ τὰ λάχανα ἔς τὰ γένεια μου φυτρώνουν)
Κύπρ. Συνών. φυτρώνω.

βλαστικὸ τό, Καππ. (Ἀνακ. Φερτ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. βλαστικός = ὁ ἔχων τάσιν πρὸς
βλάστησιν.

Τὸ φυτὸν ὠκιμον τὸ βασιλικόν. Συνών. βασιλικός
Β 13.

βλαστοκόμμα τό, Εὐβ. (Χαλκ.) βλαστοκόμμα Σάμ.

Ἐκ τοῦ ρ. βλαστοκόφτω.

Ἡ ἀποκοπὴ τῶν ἄκρων τῶν καρποφόρων βλαστῶν
τῆς ἀμπέλου. Συνών. ἀργολόγημα, βλαστοκόπη-
μα, βλαστολόγημα 2, βλαστολόγι 2.

βλαστοκόπημα τό, ΠΓεννάδ. 80 — Λεξ. Περίδ. Δη-
μητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βλαστοκοπῶ.

Βλαστοκόμμα, ὁ ἰδ.

βλαστοκοπῶ Πελοπν. (Δημητσάν. Καρίτ. Στεμν.
Τρίκκ.) — Λεξ. Ἐλευθεροῦδ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ.
βλαστοκουπῶ Σάμ. (Μαραθόκ.)

Τὸ μεταγν. βλαστοκοπῶ.

Ἀποκόπτω τοὺς ἄκρους ἢ ἀργούς καὶ ἀχρήστους βλα-
στοὺς τῆς ἀμπέλου ἢ καὶ ἄλλων φυτῶν πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν
καρποφόρων βλαστῶν αὐτῶν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Γὰ βάλε νεοὺς τῶν σκάψε με, γέροντες τῶν κλάδεψέ με,

βάλε κορίττα ἀνύπαντρα τῶν κορφοκόπησέ με,

βάλε γριῖες μισόκοπες τῶν βλαστοκόπησέ με

Τρίκκ. Συνών. ἀργολογῶ (Ι) 1, βλασταρολογῶ, βλα-
στοκόφτω, βλαστολογῶ 1.

βλαστοκόφτης ὁ, ΓΣακελλοπ. Παθήσεις στ' ἀμ-
πέλι 69.

Ἐκ τοῦ ρ. βλαστοκόφτω.

Εἶδη ἐντόμων τῆς τάξεως τῶν κολεοπτέρων προσβάλ-
λοντα τοὺς τρυφεροὺς βλαστοὺς τῆς ἀμπέλου.

βλαστοκόφτω ἀμάρτ. βλαστοκόβω Εὐβ. (Χαλκ.)
βλαστοκούβω Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλαστός καὶ τοῦ ρ. κόφτω.

Βλαστοκοπῶ, ὁ ἰδ.

βλαστολόγημα τό, σύννηθ. βλαστολόγημα πολλαχ.
βλαστολόγημα βόρ. ἰδιώμ. βλαστολόγ'μα πολλαχ. βορ.
ἰδιώμ.

